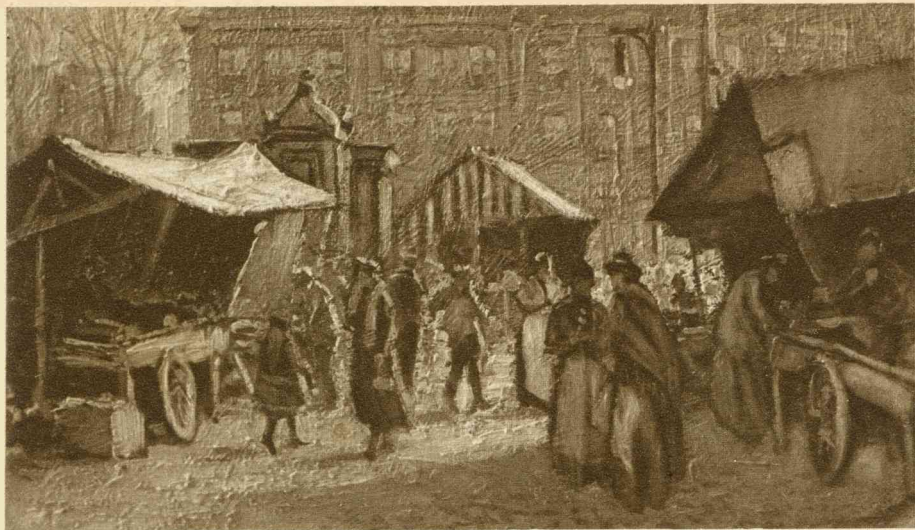

Viegers

„Groote Markt te 's-Gravenhage.”

hebben eenigszins een eigen kijk. Indien deze jonge schilders hun kleur tot grootere verfijning kunnen brengen en minder verf, doch veel meer toon zullen weten te geven, dan zal hun werk er slechts door winnen en het niveau hunner kunst zal er door rijzen. Van Schagen heeft in zijn „Giethoornsche hoeve” een gelukkig oogenblik gehad. Dit is waarlijk een aangenaam schilderij. Ook zijn „Grijze dag” is van een gelukkige compositie. De lucht kon wat meer uit de verf zijn. Van Leeuwen bevalt mij beter in zijn „Herfstzon” dan in zijn „Giethoornsch Interieur”. Het vrouwenfiguurtje in dit laatste is verre van geslaagd. „De Larensche Deel” van Sijthoff is van voorname aspect. Hierin is bij alle soberheid een atmosfeer bereikt welke zeker te waardeeren valt. Ruckwitz, een der allerjongsten, en ik voeger in één adem bij, één der stoutmoedigsten, komt met een kapitaal schilderij voor den dag: twee koeien welke door een boerendeern naar den stal worden geleid. Natuurlijk valt op dit stuk een en ander aan te merken, maar de leeftijd in aanmerking nemende, zullen wij hieromtrent niet in details treden; de koene opzet, de durf van deze jongen man om zulk een onderwerp aan te pakken, dwingen toch bewondering af, en kon de jury hem zodoende een aanmoedigingsprijs geven. Ydema viel mij tegen. Hij heeft tal van schilderijen beter geschilderd dan zijn „Eenden in den plas,” of hebben we hier te doen met een poging om tot meerdere blondheid te geraken? Viegers werd voor zijn „Groenmarkt”, en „Markt te 's-Hage” een aanmoedigingsprijs toegekend. De schilder lijkt mij eenigszins geïnspireerd door het werk van Cossaar. Niettemin weet hij een figuurtje aardig te plaatsen. Van Hofman is er een „Schokker” en een „Zee”. Mej. E. Broers komt uit met twee schilderijen waarvan het „Heilige Geest-Hofje” met zijn bloemenweelde veel aantrekkelijks heeft; de kleuren konden hier en daar vooral in de groene warmer zijn. Hoe zou Anton Dirckse zulk een onderwerp gevoerd hebben tot een schilderij van de felste kleurenpassie. Het werk van Mevr. v. Schaik en haar echtgenoot, van G. de Boer, van Sterre de Jong en van Schulman behooren tot de beste inzendingen. Daar dit echter allen reeds artisten zijn van naam, kwamen hunne werken voor een aanmoedigings prijs niet in aanmerking.

GRETA N.

8 : ZUSTER CECILE : 8

HET nachtlucht doorschemerde de groote en kleine zalen van het oude, sombere gesticht. Vreemd geel den de neergelaten gordijnen voor de ramen, star genijd stonden de hoogpootige ledikanten onder hun schemer-blanken last, waartusschen hier en daar een somber-hoekig menschen aangezicht doezelde. Voor de kruisbeelden brandden kleine lampjes, overblankten den Grooten Gekruisigde der menschheid met spril-helderen gloed, die even overgloorde het donkere hout van het kruis, zich verstrooide over de groenzwarte palmbaadjes.

De nachtzusters, massief-zwart ineengedoken, lieten hun rozenkrans gaan, devotelijk biddend voor het heil van hun lijders.

Gedurig aan ging een belletje klinken. Dan rees een zuster,forsch en stoer in het wijde, zwarte kleed, sloofde geruischloos over gang en zalen naar den zieke, hem verzorgend met zonnige blijmoedigheid van volkomen overgave aan Hem, die de Verlosser uit allen weedom is.

De andere zusters hadden zich terug getrokken in hun kleine verblijfsjes voor een korte rust na een langen, vermoeienden dag.

Maar zuster Cecile sliep niet.

Op haar harde legerstede woelde ze heen en weer, onrustig met brandend hoofd. Het bloed bonsde aan haar slapen, doorsuisde haar ooren, doorgloeide haar brein. In vertwijfeling sloeg ze de handen om haar hoofd, als wilde ze zoo bedwingen den woesten, zondigen cirkeldans van schrijnende, vernietigende gedachten, die haar sarden met wereldsch geluk, met wereldweelde, haar verzochten als fel-redende duivels, die heerlijkheid op heerlijkheid stapelden om haar te doen begrijpen, wat wonder leven ze had verzaakt door haar bruidschap met dien verheven Man der Smarten, dien zij diende, hier in de donkere krochten der wereld, waar alle rampspoeden, alle ellendigheden samen kwamen. Ze had Hem kunnen dienen zonder zoo nauwe verbintenis. Hij zou haar hebben gezegend als een trouwe herder, die zijn schapen kent — en

Daar beneden, op haar afdeeling, in een kleine zaal afgezonderd, lag een jonge vrouw met haar pasgeboren kind. Zij had de kleine zien geboren worden, zij had bijstand verleend, zij zorgde voor de kleine, zij zorgde voor de moeder. Ze deed het eenvoudig opgewekt, zooals ze altijd deed, pijnlijk zorgvuldig, niets vergetend, op alles attent.

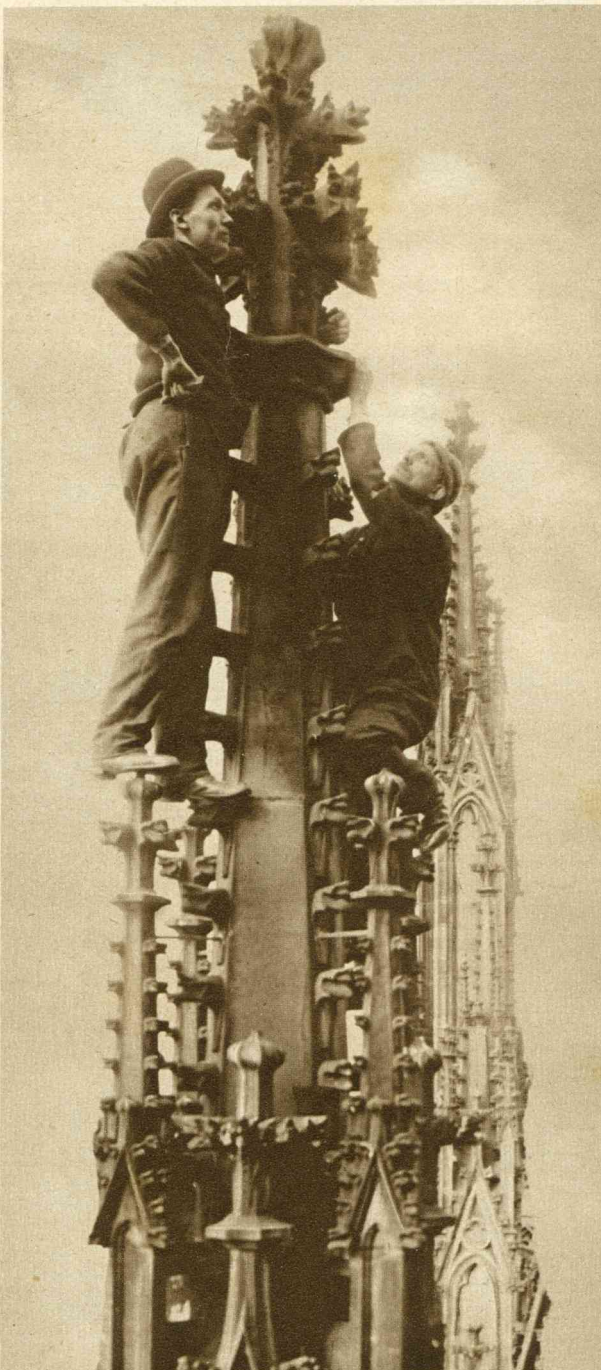
Nu was dezen middag op het uur van bezoek, de man zijn vrouw komen bezoeken, de vader zijn kind komen zien. Zij, de zuster was juist bezig de kleine te helpen, toen hij binnenkwam. Zij hoorde zijn stap, zijn stem — een blik sloeg ze op, toen hij haar toesprak, haastig liet ze haar hoofd weer zinken, zoodat haar gelaat in de schaduw bleef van haar kap. Hij, hij was het — hij, met wien ze vroeger dweepten, hij, met wien zij het groote geluk zou zoeken.

Eensklaps stond heel haar jonge leven voor haar, het leven, dat ze had verzaakt, omdat het haar het geluk niet scheen te willen geven, dat zij wenschte, omdat het haar den man ontnam, aan wien ze hing met hart en ziel — omdat —

Iets ging in haar schrijnen, zette zich als iets wreeds en onverwinbaars in haar brein.

Ze dook kleintjes ineen, perste de lippen strak op elkander, bedwong zoo den snik, die ondanks haar verzet opwelde. Ze ging zich weer bemoeien met het kind — toen met een zacht wederwoord sloop ze heen — droeg haar leed van het eene bed naar het andere, droeg het door gangen en zalen, droeg het naar haar slaapstee als een bloedzuchtige parasiet, die zich aan haar boezem had geklemd, die ze maar niet los kon worden.

Daar in de stilte was het wreede ding gaan voortwoeren, en scheurde de gedachten uiteen die zij aanbracht om het te bedwingen, het terug te drijven, het uit te werpen, toonde haar, wie zij was; diep in haar wezen

De herstelling van den Dom te Keulen.

Bovenstaande foto geeft een kijkje op een gevaarlijk werk, n.l. het herstellen van een van de torens van den Dom te Keulen, waarbij de werklieden op een duizelingwekkende hoogte staan. Het onderhoud van deze kerk kost jaarlijks ongeveer 35.000 Mark.

wroette het in het bezonkene van haar hart — tot ze zich de lippen stuk beet, om toch maar geen geluid te geven, geen kik, al had ze het graag uitgeschreeuwd, uitgehuild door de nachtsille zalen van het klooster.

Wat dood scheen was herrezen, het uitgebloede oude leed stond versterkt op uit zijn groeve, de gevonden rust was verslonken, en er lichtte geen glimp in de duisternis van haar gemoed.

Waarom had ze hem verloren?

Waarom had het geluk uit haar droom niet kunnen komen?

Waarom was ze voor altijd, altijd gescheiden van hem, hèm?

Koortsachtig gejaagd plofte ze van haar ruststee, knielde voor den Verlosser uit alle rampen, bad en bad om betuiging van haar opstandige ziel, bad om rust voor haar gefolterd gemoed.

Lang lag ze geknield, de oogen opgeslagen naar het kruisbeeld, innige smeeoogen van een ziel, die geen uitkomst meer weet, die zich geheel geeft, die slechts hoopt, hoopt op rust — rust.

O, haar ziel, die nog haakte naar de wereld, die vroeg om een wereldschen bruijom, die — overspel speelde, omdat ze Christus haar trouw had beleden — die —

Met felle snikken beschuldigde ze zich, belastte zij zich telkens meer, beloofde zoen op zoen voor haar gruwelzwarte zonden, haar zonden, zoo ondelgbaar, dat schier geen vergeving kon bestaan.

Strijden zou ze tegen haar begeerten, strijden zou ze tot het uiterste voor haar gelofte — haar zondige lichaam zou ze tuchtigen, tuchtigen als nooit.

Geknield, kwam een sluimer haar bevangen, verdoezelde voor een wijle het felle, het schrijnende in haar gemoed, bedwong de tranen, die haar stramme wangen doorgroefden. Uitgestreden lag ze aan de voeten van Hem, die een vertrooster is in alle leed, een verzoener van alle zonden.

Het sein voor den nieuwen dag wekte haar uit haar verdooving. Met groote, wilde oogen staarde ze rond in het enge, bekende vertrekje, blikte op naar den Christus daarboven.

Een vloed van tranen kwam in haar oogen.

Ze boog het hoofd tegen den grond, en weende, weende vrij uit.

Heel den dag ging ze rond als een vervreemde: ze deed haar plicht als altijd, pijnlijk nauwkeurig, maar ze miste het lachje, vredig en zonnig, dat elk van haar daden verinnigde. Koud, pijnlijk koud, was haar diening, koud en kil als haar gemoed, koud en kil als haar hart, dat ze voortzeulde door de somber-deftige gangen, door de somber-pijnlijke zalen van het gesticht.

Alleen als ze de kleine hielp, de kleine van hèm, van hèm uit het verre, verre verleden, kwam even een teeder trekje om haar lippen, kwam er een vleugje zon in haar gemoed, een sprankje warmte in haar hart.

Ze meende in 't kleine kopje bekende trekken te vinden — die mond, die oogen —

Verteederd bleef ze zien en zien — dan schoof ze het gordijn voor het wiegje toe, en zeulde heen.

Ze dacht niet aan den vader, ze dacht nu aan het kind — En teederder dan ooit verzorgde ze de kleine.

Toen kwam de dag, dat 't kindje het gesticht zou verlaten. Nauwlettend verzorgde ze het — voor de laatste maal — onderwijl de jonge moeder radend en wijzend, hoe een zuigeling behandeld moet worden.

De deur van 't vertrek ging open — daar stond de vader. Een ijzige kilte gleed door al haar leden — diep boog ze het hoofd over de kleine.

De vader trad op haar toe, bedankte hartelijk zuster Cecile voor de goede zorgen voor moeder en kind, een dank, dien ze schuw afschoof op haar plicht, opzettelijk haar stem heeschend, dat hij toch, maar nooit zou weten, wie zij was — wie zij geweest was.

De kleine droeg ze tot het rijtuig, boog toen nog eenmaal het hoofd voorover als tot een zoen.

Het portier klapte — het rijtuig ging.

Zuster Cecile slofte de poort binnen, zag niet om.